

Rodzina wspólnotą miłości

Świętość rodziny jest bowiem najwłaściwszym środkiem sprzyjającym spokojnej odnowie Kościoła, której tak gorąco pragnął Sobór

Świętość rodziny jest bowiem najwłaściwszym środkiem sprzyjającym spokojnej odnowie Kościoła, której tak gorąco pragnął Sobór - przeczytaj przemówienie do biskupów USA z 21 IX 1978 r.

Drodzy bracia w Chrystusie,

Z prawdziwą przyjemnością spotykamy się po raz pierwszy z grupą biskupów amerykańskich przybyłych z wizytą *ad limina*. Witamy was z całego serca. Pragniemy abyście czuli się tu jak u siebie i odczuwali

radość przebywania na łonie rodziny. Naszym wielkim pragnieniem w tej chwili jest potwierdzenie was wobec naszej wiary i służby ludowi Bożemu. Pragniemy aby Urząd Piotra pozostał żywy w Kościele.

Odkąd jesteście papieżem, ze szczególną uwagą studiowaliśmy pełne mądrości nauczanie naszego drogiego poprzednika. Pawła VI jakie skierował już w tym roku do biskupów Stanów Zjednoczonych na temat ministerium pojednania w Kościele i służby Eucharystii. Jego nauczanie jest i naszym. Ponawiamy wyrazy zachęty i wskazania, jakich udzielił wam w swych przemówieniach.

Jakkolwiek pontyfikat nasz rozpoczął się tak niedawno - jesteście wszak jeszcze debiutantem - my również pragniemy podjąć tematy bardzo głęboko związane z życiem Kościoła i niezwykle ważne dla waszego urzędu biskupiego. Wydaje się nam, że rodzina chrześcijańska będzie na początek dobrym tematem. Rodzina chrześcijańska jest tak ważna i odgrywa tak ważną rolę w przekształcaniu społeczeństwa i budowie Królestwa Bożego, że Sobór nazwał ją *Kościółem domowym* (KK 11).

Zawsze i niestrudzenie będziemy przypominali, że rodzina jest wspólnotą miłości. Miłość małżeńska jednoczy małżonków, jest źródłem nowego życia, jest odbiciem miłości Bożej, zaś wedle słów *Gaudium et spes* została utworzona *na wzór miłości Chrystusa i Kościoła* (48). Wszyscy dostąpiliśmy łaski narodzenia się w takiej wspólnocie miłości i łatwo nam będzie chronić jej wartość.

Musimy więc wspierać rodziców w wypełnianiu ich roli wychowawców swych dzieci, których są pierwszymi i najlepszymi katechetami. Jakże wielkim jest spoczywające na nich zadanie ukazania dzieciom miłości Bożej i uczynienia jej dla nich czymś realnym! Z pomocą łaski Bożej niektóre rodziny mogą z łatwością stać się *pierwszym seminarium* (DFK 2); załączek powołania kapłańskiego jest rozwijany wspólną modlitwą w rodzinie, przez wzory wiary i klimat miłości.

Jakże wspaniałą jest rzeczą, gdy rodziny zdają sobie sprawę ze zdolności wzajemnego uświęcania się, jakie posiadają mąż i żona i ze wzajemnego wpływu, jaki wywierają na siebie dzieci i rodzice! W ten sposób, poprzez swe świadectwo miłości, rodziny mogą nieść *Ewangelię* Chrystusa innym. Głębokie zdanie sobie sprawy z roli świeckich, a w szczególności rodzin w zbawczej misji Kościoła jest jedną z największych zdobyczy Soboru Watykańskiego II. Nigdy nie będziemy dość gorąco dziękować za to Bogu.

Zadaniem naszym jest utrzymanie tej świadomości poprzez podtrzymywanie i obronę każdej rodziny i wszystkich rodzin. Urząd nasz - głoszenie słowa Bożego i celebrowanie sakramentów - jest zasadniczy. Tu właśnie lud nasz czerpie siłę i radość. Tak więc zadaniem naszym jest również zachęcanie rodzin do wierności prawu Boga i Kościoła. Nie możemy się nigdy lękać głoszenia wszystkich wymogów nakładanych przez Słowo Boże, bowiem Chrystus jest z nami i dziś, tak jak dawniej, mówi nam: *Kto was słucha, mnie słucha* (Łk 10. 16). Nierozzerwalność małżeństwa, w pierwszym rzędzie chrześcijańskiego, jest ważna. Jakkolwiek jest to trudna część naszego

nauczania, musimy ją wiernie głosić jako część słowa Bożego, tajemnicę wiary. Jednocześnie jesteśmy bliscy problemów i trudności naszego ludu. Musi on zawsze wiedzieć, że go kochamy.

Dziś pragniemy powiedzieć jak bardzo podziwiamy i wysławiamy wszystkie wysiłki czynione w celu ochrony rodziny i zachowania jej taką jaką chciał ją widzieć i ustanowił Bóg. Na całym świecie, rodziny chrześcijańskie starają się uczynić zadość swemu wspaniałemu powołaniu i jesteśmy im wszystkim bliscy. Księża i zakonnicy starają się dodawać im odwagi i nieść pomoc a wszystkie te wysiłki godne są największej pochwały. Słowa szczególnej zachęty kierujemy przede wszystkim do tych, którzy pomagają młodym w przygotowywaniu się do małżeństwa zapoznając ich w sposób wyczerpujący z nauką Kościoła i zachęcając do realizacji najwyższych ideałów rodziny chrześcijańskiej. Pragnęlibyśmy również złożyć szczególne powinszowania tym pośród nich, przede wszystkim księżom, którzy wierni nauce Kościoła pracują z takim oddaniem i szlachetnością w trybunałach duchownych aby utrzymywać więzy małżeńskie, dawać świadectwo ich nierozzerwalności, zgodnie z nauczaniem Jezusa, aby pomagać znajdującym się w trudnych sytuacjach rodzinom.

Świętość rodziny jest bowiem najwłaściwszym środkiem sprzyjającym spokojnej odnowie Kościoła, której tak gorąco pragnął Sobór. Poprzez wspólną modlitwę w rodzinie. "Kościół domowy" staje się realną rzeczywistością prowadzącą do przeistoczenia świata. Wszystkie wysiłki czynione przez rodziców w celu wpojenia miłości do Boga swym dzieciom i podtrzymywania ich przykładem własnej wiary są bardzo ważną formą apostołstwa w XX wieku. Rodzice mający jakieś szczególne problemy powinni być przedmiotem naszej szczególnej i pełnej miłości troski duszpasterskiej.

Drodzy bracia, chcemy abyście zdawali sobie sprawę, jakie zadania są zadaniami pierwszoplanowymi. Róbmy wszystko co w naszej mocy dla rodziny chrześcijańskiej aby lud nasz mógł uczynić zadość swemu powołaniu w radości chrześcijańskiej w pełni i skutecznie uczestnicząc w misji zbawienia Kościoła, która jest misją Chrystusa. Zapewniając was o naszym poparciu w miłości Pana naszego Jezusa udzielamy wam wszystkim błogosławieństwa apostołskiego.

Jan Paweł I

Źródło: La famille chrétienne, communauté d'amour. "La Documentation Catholique" 1978 nr 1750; Jan Paweł I - Nauczanie Społeczne 26 VIII - 28 IX 1978 - Ośrodek dokumentacji i studiów społecznych 1980, str. 58 - 60.